

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Sławomir Niedzielak (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Paweł Zubert

w sprawie radcy prawnego S. W.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2021 r.

wniosku radcy prawnego S. W. o wznowienie postępowania zakończonego
postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II DSI
58/20

na podstawie 547 § 3 k.p.k.

postanowił:

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Radca prawny S. W. pismem z dnia 5 stycznia 2021 r. (data wpływu: 18 stycznia 2021 r.) wniósł do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II DSI 58/20. Orzeczeniem tym Sąd Najwyższy oddalił kasację pełnomocnika obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt WO-(...), uznając ją za oczywiście bezzasadną.

Podstawy do wznowienia postępowania wnioskodawca upatruje w art. 540 § 3 k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., art. 544 § 2 k.p.k., art. 545 § 2 k.p.k. oraz art. 547 § 2 k.p.k., stwierdzając jednocześnie, że powinno

być ono wznowione z urzędu, a zaskarżone orzeczenie uchylone w całości, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania przez Izbę Karną Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek należało pozostawić bez rozpoznania.

Wznowieniu, czy to na wniosek, czy też z urzędu (patrz niedookreślony charakter pisma radcy prawnego S. W.), podlega jedynie postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem.

Takiego orzeczenia nie stanowi zaś z pewnością postanowienie Sądu Najwyższego o oddaleniu kasacji, jako oczywiście bezzasadnej. „Prawomocnym orzeczeniem (wyrok i postanowienie), o którym mowa w komentowanym przepisie, jest orzeczenie sądu pierwszej instancji, które uprawomocniło się bez zaskarżenia, oraz orzeczenie sądu odwoławczego wydane w wyniku rozpoznania środka odwoławczego. (...) Nie jest natomiast dopuszczalne wznowienie postępowania (...) co do postanowienia o oddaleniu kasacji, gdyż nie jest to orzeczenie kończące postępowanie; w takim bowiem układzie procesowym nie dochodzi do naruszenia prawomocności orzeczenia, które zostało kasacją zaskarżone (patrz Świecki D. (red.), Augustyniak B., Eichstaedt K., Kurowski M.: Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el., 2020 i orzecznictwo tam przywołane; porównaj również: T. Grzegorzczak: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarze Zakamycza. Wyd. III, s. 1357; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. III, s. 253, St. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Zb. Gostyński, St. Przyjemski, R.A. Stefański, St. Zabłocki: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. III, s. 702, a także postanowienie SN z 12 kwietnia 2001 r., III KO 53/99, LEX 47624). Postanowienie takie nie wpływa bowiem na prawomocność orzeczenia, zaskarżonego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jakim jest kasacja, które to orzeczenie w sposób prawomocny kończy postępowanie.

Powyższe stanowisko jest też zgodne z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności orzekania, która obowiązująca w polskim procesie karnym (postanowienie SN z 27 września 2004 r., sygn. III KO 29/04, LEX 126699).

Na marginesie, należy jedynie dodać, że postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 2020 r., sygn. akt C-791/19 R, dotyczy wyłącznie zawieszenia stosowania przepisów odnoszących się do postępowań dyscyplinarnych sędziów, które to przepisy – co oczywiste – nie znajdowały zastosowania w niniejszej sprawie.

Wypada także zauważyć, że Trybunał Konstytucyjny Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r., w sprawie o sygn. akt Kpt 1/20 (M.P.2020.103), uznał za niedopuszczalne stosowanie art. 439 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30) w rozumieniu przyjętym w uchwale składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020).

Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2020 roku (sygn. akt Kpt 1/20, M.P. poz. 379) przesądził również, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do kwestionowania, wydanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej aktów powołania do pełnienia urzędu na każdym stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy nie ma też podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.